На горбку пишалася своєю осінньою вродою розкішна калина. Од самого вершечка зайнялася вона гарячим полум’ям. Радісно перешіптувались зубчасті листочки від легенького подиху вітру. А з-поміж них визирали важкі коралові кетяги.

Поруч ріс молодий стрункий ясен. Його скромна зелена постать нічим не приваблювала червонощоку калину, що безжурно жартувала з бабиним літом, ловила його і вкривалася від верху до самісінької землі, наче молода до шлюбу, прозорою білою фатою. Вона розкотисто реготала до зажуреного сонця, до потьмареного неба.

Лише зрідка зиркала на свого сусіда, який горнувся до неї тонкими вітами, ніби хотів заховати її пишну вроду від заздрісного ока. Навіть спробував заступити її, вгамувати той веселий, задьористий сміх. Та калина згорда випросталася, легенько відсунула ясеневі гілки і знову вистз вила напоказ всьому світові свою красу і принаду.

На ту пору десь взялися дівчата-шебетухи. Як вгледіли горду красуню та як накинулися на неї, то геть пошматували її розкішне плаття, в пучечки поскладали червонії кетяги.

Дівчата радісно щебетали, свої голови багряними ягодами квітчали, калина ж ридьма ридала…

Засумував ясен, затужив за понівеченою подругою і почав скапувати на землю зеленими листочками.